

[Arne Bjerregaard.]

on, og denne vej ville have været betydelig bedre og betydelig lettere. Men lad mig sige i samme åndedrag, at vi har stor respekt for indgåede aftaler, og vi ønsker, at indgåede aftaler skal holdes fra alle aftaleparter side. Vi kunne ikke i respekt herfor og i respekt for det, vi gennemførte i foråret, røre ved den automatiske dyrtidsregulering, hvis der ikke var fuld enighed imellem de implicerede parter, og vi må vel erkende, at der ikke var mulighed for at få denne enighed på så kort tid. I septemberforliget var det jo en klar aftale, at erhvervslivet ikke måtte påføres denne ekstra dyrtidsportion, altså mere end en dyrtidsportion pr. gang, og så måtte vi selvfølgelig finde en anden vej til at friholde erhvervslivet for de omkostninger, en ekstra dyrtidsportion vil påføre erhvervet.

Septemberforligets hele idé eller i alt fald en væsentlig del af ideen med det var, at vores omkostningsniveau af hensyn til beskæftigelsen ikke måtte stige i forhold til udlandet; ja, omkostningsniveauet skulle helst sænkes i forhold til udlandets, hvis vi skulle fremme beskæftigelsen. Derfor må vi altså på anden vis prøve på at dæmpe omkostningerne for erhvervslivet. Så nytter det jo heller ikke i den situation, som man prøver fra visse sider, at postulere, at man skal føre den politik, som man glemte at føre i 1960'erne; situationen er jo i dag en anden, og derfor kan man ikke føre den politik, som man skulle føre, da man havde en faktisk overbeskæftigelse.

På kristeligt folkepartis vegne må jeg derfor sige, at om end den prisdæmpende ydelse ikke er den bedste form, så er den i hvert fald i sin udformning i overensstemmelse med den målsætning, som er i septemberforliget, og den er i overensstemmelse med den politik, som det er nødvendigt at føre i den givne situation, men selvfølgelig ikke i overensstemmelse med den politik, man skulle have ført for 10 år siden.

Kristeligt folkeparti kan derfor og vil gerne anbefale lovforslaget, idet det for os at se er den rette politik i den givne situation.

Knud Jespersen (DKP):

Under såvel septemberforhandlingerne om det store forlig som i forbindelse med tvangsloven, der pålagde lønarbejderne at

arbejde efter overenskomster, de ikke selv havde godkendt og var taget med på råd om, advarede vi socialdemokratiet mod en fortsættelse af denne linje. Vi sagde, at hvis man indgår boligforlig, septemberforlig og laver tvangslov mod arbejderne, bliver der ikke megen handlefrihed tilbage for hverken socialdemokratiet eller den socialdemokratiske regering. Vi sagde også advarende, at konsekvensen meget let ville være, at man kom til at administrere den politik, der passede i storkapitalens interesser, i hostres interesser, og at man blev gidsel hos de partier, sammen med hvilke man havde indgået disse forskellige forlig.

Nu behøver det at være gidsel jo ikke at være noget nedværdigende, men i det øjeblik, man glæder sig over at være gidsel, synes jeg nok, man har overskredet grænsen. Når hr. Auken heroppefra i sin store kærlighed til denne prisdæmpende ydelse erklærede, at det ville betyde alt godt for beskæftigelsen — for de var så ansvarlige derinde i socialdemokratiet — at det ville betyde alt godt imod inflationen, ingen større prisstigninger, og det var alt sammen slet ikke noget, der havde med arbejdsgivertilskud at gøre, så er grænsen da vistnok nået. Hvis man både kan være gidsel og være taknemlig over at blive pint og plaget, har man en eller anden unaturlig afvigelse.

Socialdemokratiet er altså nu kommet med et sådant forslag, og man prøver uden at tænke over den virkelighed, man har været igennem, bare at efterplapre, hvad socialdemokratiets ordfører, hr. Per Hækkerup, sagde den 8. februar 1974. Da hed forslaget en omkostningsdæmpning; den socialdemokratiske individualistiske holdning i septemberforliget har altså betydet, at det nu hedder en prisdæmpning. Der er nogle voldsomme fremskridt at spore i denne avantgarde dér.

Da sagde hr. Per Hækkerup, at et arbejdsgivertilskud på 1,9 mia kr. ville virke bremsende på prisudviklingen uden at forøge efterspørgslen og underskuddet på betalingsbalancen. Stort set sagde hr. Auken det samme i dag. Hvordan har virkeligheden så formet sig både med og uden hr. Aukens tilladelse? Jo, i 1974, da man gav denne ydelse, fik vi en prisstigning på 15 pct., hvilket var flere procent højere end året før. Underskuddet på betalingsbalancen blev i 1974